

Manual per detectar polítics ortopèdics

OPINIÓ

SÓN FANÀTICS DE SI MATEIXOS, DE LA BUTXACA I DEL DOLOR DEL VEÍ. SÓN EXTREMADAMENT LENTS, PERÒ ESTAN EN TOTS EL LLOCS. I A ELLS DEVEM L'ELABORADA I GREIXOSA ORTOPÈDIA QUE FA CAMINAR ELS PARTITS.

Continuen ací. Hi han estat sempre. I en el moment que han vist possibilitat de poder, d'influir o, senzillament, de saludar en la foto, han tret el cap. Són fàcils de reconèixer, tot i que busquen un discret segon pla, per exemple, amb la fulla edènica de Jardí Botànic de València per amagar l'entrecoix, que és en veritat la part del cos que més els importa. Són senyors, bon senyors, honorables ciutadans de dona i fills, ben vestits i elegants en qualsevol situació i circumstància. Poc els importa l'escenari, un saló de banquets o la cafeteria prop d'una seu política vora riu. Ells beuen el *gin* exclusiu o el cafè en llet amb les mateixes xarupades de coloms aristocràtics.

De menuts no destacaren ni per la velocitat ni per la musculatura ni per la metàfora ardorosa sobre trenes i colònies. Ocuparen la part mitjana de la classe, en el pupitre i en l'expedient, i si mai foren dels primers o dels últims és perquè així ho demanà la lectura del cognom en la llista. Poc erraren amb les sumes i cometeren les faltes justes en els dictats. Cap professora no els recordarà sinó per aquells rostres impassibles que podien ser de fàstic, llàstima, súplica o conjura segons el tipus de llum que entrara per la finestra. Unes expressions repetides per tota mena de congressos nacionals, gestores o hemicicles.

Pàl·lids i incompresos, en algun moment degueren jurar venjança. Qui sap si fou durant el ridícul que seguí a la primera borratxera adolescent. O després de calcular el temps perdut i els interessos que se'n deriven per aquella dona que mai no es deixà besar. Amb el cap cot, és un dir, estudiaren coses de graduat social, agronomia, geografia i història o producció televisiva. I a força d'estendre catifes, es guanyaren el dret de xafar-les. És a través del roig i del vellut

SERGI
TARÍN

que transportaren els ferros per als aparells, el fil d'aram de les gàbies o el calci amb què bastir esquelets. Ni sigles ni ideologies, sinó una ortopèdia correctora de cossos polítics cap als seus interessos, territoris i fòbies personals.

Són així, sempre són així. És fàcil localitzar-los per la mà molla en l'encaixada i per una mirada de sofisticada lascívia. I perquè, quan parlen de socialisme o nacionalisme, de democràcia, en fi, pronuncien les paraules com si tingueren un pinyol de pruna dins la boca. I és la boca la que utilitzen per callar durant tota una legislatura, afonats en l'escó com en el seu dia ho estigueren en l'escriptori escolar per evitar les preguntes del mestre. I és la boca la que gasten per convidar els pròxims amb despeses de 8.000€ en dietes i 600.000€ en creuers per la Mediterrània de Gandia. Tot amb diners públics, evidentment, lucre cessant en represàlia contra la humanitat hostil.

I el resultat de les tècniques ortopèdiques és divers. Alguns es dediquen a confiscar presidents de la Generalitat que encara no ho són i exigir rescat en nom de l'aritmètica parlamentària. Uns altres desperten de l'apnea de quatre anys convertits, de sobte, en regidor d'urbanisme. I els més pacients són capaços d'encofrar un miniestat des del menjador de casa. Una barreja de fluids corporals, sucus gàstrics i humors de rebost per fabricar la pasta més sòlida. I així col·locar l'*alter ego* en la Mesa de les Corts, la dona al capdavant dels Serveis Socials de la gran urbs valenciana i, finalment, postular-se a revisar i adjudicar els comptes corrents de l'autonomia. Tot és qüestió de perseverança. Ja se sap que el motor del poder és un mecanisme de minuciosa elaboració, però d'infinita excel·lència. I es mou lent, a la velocitat permesa dins dels despatxos i dels corredors institucionals.

Són així, no hi ha dubte. Fumen purs llargs i eructen quan tenen una idea, tan embriagats com estan de les pròpies ocurrències. Inverteixen en *sicavs* a paradisos fiscals i no abandonen la corbata ni quan, de tant en tant, acaben en presó, suposem que per fer més elegant la voluntat de suïcidi. Riuen poc, tallen sempre el pastís en els aniversaris dels fills i són obsessius amb les quotes i les quantitats ja des de menuts, quan preferien canviar el cromó essencial per grapats de cromos repetits abans que completar l'àlbum. Tous, ferotges, inclements. Duren dècades i conserven un fang de demiürg amb el qual modelar la pròpia descendència.

Si se'ls troben, respiren a fons i resignen-se. No hi ha res a fer. Són ells i no més ells els qui ens governen.

Periodista